Mai este episcopul Sofronie al Oradiei ortodox?

Preasfințitul Sofronie, Episcopul Oradiei, unul dintre cei mai înveterați episcopi ecumeniști din Biserica Ortodoxă Română, nu încetează să ne surprindă cu încălcări repetate ale Sfintelor Canoane. Deși rânduielile bisericești interzic rugăciunile în comun cu ereticii, Preasfinția Sa, aplicând hotărârile mincinosinodului din Creta unde a participat și și-a asumat prin semnătură învățături eretice, nu ratează ocazia, ori de câte ori este invitat, să participe la manifestări cu caracter religios împreună cu papistașii, greco-catolicii, protestanții, neoprotestanții sau mozaicii.

Astfel, duminică 8 septembrie, când în Biserica Ortodoxă se prăznuiește Nașterea Maicii Domnului, Preasfinția Sa care, potrivit portalului de știri Basilica al Patriarhiei Române, trebuia să liturghisească în Catedrala Episcopală Învierea Domnului din Oradea, a lipsit de la slujbă, find prezent însă la evenimentele ocazionate de sărbătorirea a 25 de ani de „episcopat" a „episcopului" greco-catolic Virgil Bercea.

Potrivit cotidianului *Bihoreanul*,

> ***La evenimentul care s-a dorit unul modest au participat**, printre mulţi alţii, Nunţiul Apostolic în România şi Republica Moldova, Monseniorul Maury Buerdia, episcopul romano-catolic László Bocskei şi **cel ortodox Sofronie Drincec care a participat la slujbă în calitate de invitat**.*

Prezența unui episcop care se pretinde ortodox la slujbele săvârșite într-un lăcaș de cult greco-catolic este mai mult decât smintitoare pentru preoții și credincioșii ortodocși din Eparhia Oradiei, în condițiile în care cultul greco-catolic este deopotrivă atât schismatic, cât și eretic. Schismatic pentru că s-a rupt din trupul Bisericii Ortodoxe din Transilvania la începutul secolului al XVIII-lea și eretic pentru că a adoptat în timp dogmele papismului asupra cărora sinodul Sfintei Biserici din Constantinopol a aruncat anatema în anul 1054.

Pe de altă parte, oamenii acestui „episcop” greco-catolic, în speță avocați, „preoți”, „protopopi” au făcut un calvar din viața preoților și credincioșilor ortodocși din fostele parohii greco-catolice, bulversându-le într-un mod inimaginabil viața și liniștea personală, în special din Țara Beiușului, dar și din alte colțuri ale Bihorului, târându-i pe aceștia în tribunale unde au revendicat pământ, case parohiale și biserici, în unele cazuri au pierdut, iar acolo unde au avut câștig de cauză, credincioșii ortodocși, cu mari jertfe materiale, au clădit bisericii noi din temelie.

Nu peste multă vreme aceste biserici urmează să fie târnosite, si nu putem să nu ne întrebăm cum va explica Preasfințitul Sofronie acestor preoți și credincioși că au procedat corect construindu-și biserici noi, dar că și Preasfinția Sa a procedat politic corect, omagiindu-l pe cel care a încuviințat maltratarea psihică a acestora timp de mai mulți ani.

În atare situație este perfect normal ca acești preoți și credincioși să se simtă trădați de episcopul lor care, cel puțin din solidaritate cu păstoriții săi, dar și din conștiința misiunii sale, nu ar fi trebuit să participe niciodată la astfel de evenimente. Situația este cu atât mai ciudată, mai greu de înțeles, cu cât în urmă cu câțiva ani, prin 2003, Preasfințitul Sofronie prezent la un simpozion care marca 90 de ani de învățământ teologic ortodox la Oradea a spus despre Atanasie Anghel următoarele: „Faptul că a acceptat să fie rehirotonit e o palmă pe obrazul

dialogului dintre biserici şi un model de laşitate!”, acuzându-l pe acesta de sperjur, pentru că „a jurat în faţa patriarhului Ierusalimului că va rămâne ortodox şi, întorcându-se în Transilvania, acasă, a trecut la ceilalţi”.

Observăm că există o mare diferență între modul cum aborda atunci problema greco-catolicismului și cum o abordează azi. Atunci mărturisea un adevăr istoric, iar azi s-a lepădat de el de ca și cum aceste afirmații nu le-ar fi rostit niciodată, sau de ca și cum nu ar cunoaște împrejurările istorice în care a luat ființă greco-catolicismul sau metodele prin care a fost impus românilor ortodocși transilvăneni sau despre existența mucenicilor ortodocși care s-au opus acestuia.

Gravitatea acestei situații constă întâi de toate în faptul că prin astfel de gesturi, Preasfințitul Sofronie, îi legitimizează pe schismaticii și ereticii greco-catolici, dând impresia că între Ortodoxie și aceștia nu există diferențe, sau dacă totuși ele există nu sunt atât de mari sau atât de grave încât dacă de acum înainte unii ortodocși ar imita gestul Preasfinției Sale, nu ar exista niciun pericol ca aceștia să-și pună în primejdie propria mântuire. În esență, gestul Episcopului Sofronie desființează granițele dintre Ortodoxie și schisme sau erezii, contribuind la dezideratul ecumenist de nivelare a religiilor, de „unitate în diversitate”, care în mod concret înseamnă dragoste fără discernământ. În mod normal acestora se aplică axioma teologică enunțată de părintele Theodor Zisiss: „Pe eretici nu-i cinstim, îi condamnăm”.

În al doilea rând, în cadrul acestei slujbe au fost aduse spre închinare „moaștele” „episcopilor martiri” “beatificați” de Papa Francisc la Blaj cu ocazia recentei vizite efectuate în România, către care s-au înălțat rugăciuni. Este de-a dreptul revoltător pentru preoții și credincioșii ortodocși sa-l vadă pe episcopul lor aducând prin simpla sa prezența cinstire unor „episcopi” „martiri” greco-catolici care au preferat moartea decât să accepte Ortodoxia, vreme în care, în calitate de Episcop al Oradiei, Preasfințitul Sofronie, ignoră adevărații martirii ai Bisericii Ortodoxe, preoții Flore din Beiuș și Mihai din Sânmartin, uciși la 1744 alături de alți robi mulți tocmai pentru că nu s-au lepădat de Ortodoxie, refuzând totodată convertirea cu forța la greco-catolicism, credinciosul Găvruța Petru din Pocola, decedat în 1749, ca urmare a bătăilor primite pentru că s-a dus personal la Carloviț să ceară ajutor Mitropolitului sârb ortodox ca să-i scape pe credincioșii ortodocși din părțile Beiușului de cumplitele silnicii și prigoane la care erau expuși din partea papistașilor, care încercau cu orice preț sa-i convertească la greco-catolicism, și pe Episcopul Nicolae Popovici, aprig luptător împotriva fiarei

comuniste, scos cu forța din scaun și exilat la Mănăstirea Cheia, unde a murit în urma otrăvirii.

Deși este Episcop al Oradiei din anul 2007, nu avem cunoștință ca Preasfinția Sa să fi propus Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române canonizarea acestor patru adevărați mucenici ai Ortodoxiei bihorene.

Constatăm astfel, cu multă durere sufletească, că Preasfințitul Sofronie arată mai multă aplecare și preocupare spre manifestările religiose, slujbe și rugăciuni în comun cu ereticii, decâ față de problemele propriei eparhii, cum ar fi aceste canonizări, față de care manifestă indolență totală.

În acest caz este firească întrebarea: **Cui slujește Presfințitul Sofronie?** Ortodocșilor sau ereticilor? Ce se poate înțelege din gesturile acestea decât o aplicare punctuală a îndemnului ereticului papă Francisc „Să mergem împreună!” sub egida căruia s-a desfășurat vizita sa în țara noastră din vara acestui an. Pot merge ortodocșii împreună braț la braț cu ereticii atâta vreme cât nu renunță la ereziile lor? Au slujit sau au participat Sfinții Vasile cel Mare și Grigorie Teologul la slujbele „episcopilor” arieni așa cum s-a întâmplat cu Preasfinția Sa? Desigur că nu.

Înseamnă că episcopul Sofronie n-a înțeles nimic din evenimentele din 2008 când a săvârșit slujba de sfințire a Agheasmei Mari cu acest „episcop” greco-catolic, și

care erau pe punctul de a duce la caterisirea Preasfinției Sale. Dar azi printre sinodali nu mai este Mitropolitul Bartolomeu Anania, care a cerut caterisirea de care vorbeam, și de aceea se manifestă fără nicio frică sau rușine nici față de Dumnezeu, nici față de Sfinții Părinți, nici față de preoții sau credincioșii din Eparhie, căci cine să-l mustre sau să-l îndrepte atâta vreme cât și Mitropolitul Ardealului, și Patriarhul României, și o mare parte dintre membrii Sfântului Sinod sunt de un cuget cu Preasfinția Sa. Doar Dumnezeu o mai poate face, căci de la oameni nu mai putem avea nicio speranță. Și o va face, căci Dumnezeu nu se lasă batjocorit și nici nu-și părăsește Biserica Sa, ci o apără și îi poartă de grijă.

Pentru a răspunde la întrebarea din titlu vom supune atenției cititorilor noștri ce precizează Sfintele Canoane în privința rugăciunii în comun cu ereticii și a celor ce intră într-un lăcaș de cult eretic ca să se roage.

Canonul 45: „Episcopul sau prezbiterul sau diaconul, dacă numai s-a rugat împreună cu ereticii să se afurisească; iar dacă le-a permis acestora să săvârșească ceva ca clerici (să săvârșească cele sfinte), să se caterisească”.

Profesorul sibian Ioan N. Floca arată că, întrucât ereticii sunt afurisiți, adică excomunicați din Biserică, se interzice membrilor Bisericii să se roage cu aceștia, și este de-a dreptul o infracțiune de gravitatea crimei slujirea celor sfinte cu clericii eretici, învederând faptul că aceasta este un act de trădare a Bisericii și trebuie sancționat ca atare.

De ce greco-catolicii nu sunt Biserică, ci pseudobiserică

Canonul 46: “Poruncim să se caterisească episcopul sau prezbiterul care a primit (ca valid) botezul ori jertfa (euharistia) ereticilor. Căci ce fel de împărtășire (înțelegere) are Hristos cu Veliar? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul?”.

În partea a doua a comentariului la acest canon, canonistul arhid. Ioan N. Floca arată cum că ereticii au pierdut succesiunea apostolică, deci și continuitatea preoției, tainele lor nu sunt valide, ei înșiși nemaifăcând parte din Biserică, iar clerul care le va socoti totuși valide, este supus caterisirii.

Canonul 64 apostolic: **„Dacă vreun cleric sau laic ar intra în sinagogă (adunarea iudeilor sau a ereticilor) spre a se ruga, să se caterisească și să**

se și afurisească”.

Canonistul arhid. Ioan N. Floca, tâlcuind acest canon, explică mai întâi că anumite relații ale creștinilor cu ereticii și necreștinii nu puteau fi evitate și, ca atare, nefiind interzise, desigur, fiind vorba de ralațiile sociale. În privința relațiilor cu caracter religios, care ar fi de natură sa-i aducă în situația de a se ruga împreună cu aceștia nu puteau fi îngăduite, pentru că ar fi însemnat o recunoaștere implicită a credinței lor, fapt care este contrar poziției principale pe care s-a situat Biserica față de eretici și necreștini.

Doar Biserica este singura depozitară a adevărului mântuitor revelat, și ea singură, prin mijloacele harului sfințitor, poate asigura mântuirea credincioșilor. Recunoașterea valorii soteriologice a practicilor religioase ale altor religii și ale ereticilor, înseamnă implicit recunoașterea netemeiniciei poziției pe care s-a situat Biserica față de necreștini și eretici. Pentru aceste motive, oricărui cleric îi este interzis, sub pedeapsa caterisirii și afurisirii, să se roage cu ereticii și necreștinii, fie în locașurile de cult ale acelora, fie în afară. Același lucru este interzis și laicilor, sub pedeapsa afurisirii.

Încălcarea Sfintelor Canoane, nou „obicei de drept” în Biserica Ortodoxă?

Ce înseamnă afurisire sau excomunicare, ne explică același canonist arhid. Ioan N. Floca în cazul canonului 10 apostolic, care osândește comuniunea cu cei afurisiți: „**Dacă cineva s-ar ruga, chiar și în casă împreună cu cel afurisit (scos din comuniune), acela să se afurisească”**.

Prin afurisire sau excomunicare, orice creștin era pus în afara Bisericii. Celui pedepsit cu excomunicarea nu-i era permis sub nicio formă să păstreze legături cu membrii Bisericii și nici acestora nu le era îngăduit să rămână în contact cu el. Opreliștea mergea atât de departe încât membrilor Bisericii nu li se îngăduia nici măcar să se roage împreună cu cel excomunicat, pentru că orice tratare cu indulgență a celui pedepsit de Biserică, însemna desconsiderarea pedepsei aplicate de Biserică. Prin izolarea impusă astfel celui afurisit se înțelege că respectivul trebuia să mediteze asupra păcatului săvârșit și să se pocăiască, pentru a se face vrednic de a fi primit în Biserică, prin aceasta urmărindu-se nu moartea păcătosului, ci reabilitarea lui.

Nesocotirea de către ceilalți creștini a oricăror pedepse care se aplică vreunuia ce se abate de la rânduiala bisericească, înseamnă uneori sprijinirea greșelii, încurajarea păcatului, iar nu ajutorarea celui căzut ca să se ridice.

> *„Prințul Bisericii”, mitropolitul ecumenist Teofan, prezent în Piața Palatului Culturii la adorarea papei*

În lumina celor enunțate aici, nu vom formula noi un răspuns la întrebare, ci îi vom lăsa pe cititori să concluzioneze singuri dacă episcopul Sofronie mai are cugetare și făptuire ortodoxe, dacă există consens între învățătura si faptele sale cu învățătura și faptele Sfinților Părinți ai Bisericii, și să decidă ceea ce le dictează propria conștiință.

Vom încheia tot cu o întrebare, adresată în mod special preoților și credincioșilor din Eparhia Oradiei. **De câte ori și cât de grav mai trebuie ca Preasfințitul Sofronie să încalce și să desconsidere Sfintele Canoane astfel încât sfințiile și frățiile voastre să luați o atitudine în conformitate cu învățăturile Sfinților Părinți în astfel de situații?**